

Tertullian om kristne og kejseren

5 *Tertullian (ca. 160 - ca. 222) var en af oldkirkens vigtigste teologer. I flere skrifter forsvarede han kristendommen mod forskellige anklager og ikke-kristen kritik. Bl.a. i sit skrift "Apologeticus" (Forsvarsskrift for de kristne) fra år 197 forsvarede Tertullian de kristne mod anklager for at være samfundsfjender, idet de nægtede at ofre til kejseren.*

10 I dyrker ikke guderne, siger I dernæst, og frembærer ikke ofre for kejserne. [...] Vi beder altid for alle kejsere. Et langt liv for dem, et sikkert herredømme, tryghed i deres hus, tapre hære, et trofast senat, et retskaffent folk, fred i verden, og hvad et menneske og en kejser overhovedet kan ønske sig, alt det kan jeg ikke bede nogen anden om end Ham, af hvem jeg ved, jeg vil opnå det, fordi Han er den eneste, som giver det, og jeg er den, hvis bøn burde opfyldes, jeg, der er Hans håndgangne mand, der alene tjener Ham, der bliver dræbt for Hans læres skyld, der bringer Ham et godt og rigeligt slagtoffer, som Han selv har forordnet, nemlig bønnen af et kysk legeme og en uskyldig sjæl, bønnen, der udgår fra den Helligånd — ikke nogle korn røgelse for en as,¹ udsvedninger af et træ i Arabien, heller ikke et par dråber ublandet vin eller blodet af en ubrugelig okse, der længes efter døden. [...] Mens vi da således strækker hænderne op mod Gud, så lad os kun blive sønderrevet med jernkløer og ophængt på kors, lad flammerne slikke op ad os, sværdene halshugge os, vilde dyr styrte løs på os — allerede efter hele sin holdning er den bedende kristen rede til enhver art af dødsstraf. Gør kun således, I gode statholdere, slid blot den sjæl, der beder til Gud for kejseren, ud af os. Det vil være en forbrydelse, hvor Guds sandhed og en sand fromhed bliver åbenbaret. [...] Lær af [vore hellige skrifter], at det er os befalet, for at vi kan være fyldt af en overstrømmende godhed, også at anråbe Gud for vore fjender og bede om, at det må gå vore forfølgere godt. [...]

25 Vi har også en anden, mere tvingende grund til at bede for kejserne og ligeledes overhovedet for rigets beståen og for den romerske stat, idet vi ved, at den vældige trængsel, der forestår hele verden, og selve tidernes ende, der truer med frygtelige rædsler, bliver udsat, så længe det romerske rige består.² [...]

30 Vi beder også for kejserne, for deres tjenere og for myndigheder, for verdens skæbne, om en fredelig tilstand, om udsættelse af den sidste tid.

Tertullian (*Apologeticus* 10, 30-32). Overs. H. Haar o.a.: *Kirkehistoriske Læsestykker*. I: *Oldtid og Midaldalder*. 2. udg. Kbh. (1921) s. 26, 28, 101.

¹ As: romersk mønt

² Jf. 2. Thess. 2,6f. Der hentydes til en forestilling om, at den romerske stat ville gå til grunde før den sidste trængselstid forud for Kristi genkomst.